

Chemoportretten

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Alice Bos-Brantz

Coverbeeld: Zoë Bos
Correctoren: Leo Brantz en Rob Bos

ISBN: 978-90-484-2432-0
NUR: 401

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

CHEMO PORTRETTEN

.....

Alice Bos-Brantz

Inhoudsopgave

(Over)Leven met chemo	7
De hippe 80-jarige	8
De rechercheur	9
De taart van Zoë	10
Ieder zijn leed	11
Retteketet	12
Spreekuur	13
Josien	14
Karel	15
De specialist	17
Ga leuke dingen doen!	18
De stalkster	20
Truus de mier	22
Trombosearm	23
Klein maar dapper	24
Broodje kroket	25
Pruiken	26
De hockeyzuster	27
Mobieltje	28
De aardappelzuster	29
Club van negen	30
Afscheid	31
De zuster met ervaring	32
Geraniums	33
Kleren maken de man	35
Lesje geduld	36
De andere kant van het bed	37
Aan tafel	39
Familie	40
Rotsen	41
Voetbalwedstrijd	43

De overgang	44
Beatrix	45
Hulpmiddelen	46
Metamorfose	47
Ieder huis heeft zijn kruis	48
Bezoekuur	49
Laat ze maar kijken	50
Spinningmarathon 2010	51
De voedingsassistente	52
Blog	53
Positief	54
Plekje nummer zeventien	55
Schaatsen	56
Tekeningen	57
Nachtdienst	58
Verwennerijen	59
Mam	60
Tussen hoop en vrees	61
Dankwoord	63

(Over)Leven met chemo

Sinds augustus 2009 onderga ik, als gevolg van mijn ziekte, continu chemokuren en ben één van de chemoportretten geworden die in dit boekje beschreven worden.

Eierstokkanker stadium IV met uitzaaiingen in de lever en het buikvlies. Het ziekenhuis waar ik de chemokuren krijg bestaat uit twee locaties. In eerste instantie kreeg ik de kuren op de locatie van het ziekenhuis in Den Haag en na de fusie van beide locaties kon ik de kuren gelukkig in de eigen woonplaats volgen. Daardoor was ik niet meer afhankelijk van mensen die me heen en weer wilden rijden.

Op de dagbehandeling kijk je je ogen uit. Artsen, verpleegkundigen, voedingsassistentes, schoonmaaksters en uiteraard heel veel patiënten.

Lotgenoten, terwijl juist op die dagbehandeling weinig met elkaar gesproken wordt over de precieze diagnose.

Op de een of andere manier heeft iedereen zijn eigen scherm-pje opgetrokken.

Allemaal mensen met hun eigen verhaal.

In de volgende columns geef ik wat portretten weer.

De hippe 80-jarige

Het was woensdagochtend en ik liep de zaal van de dagbehandeling op.

De drie stoelen waren bezet en eerlijk gezegd ben ik erg aan een stoel gehecht. Je ligt al vaak en lang genoeg op bed...

Ik nam plaats aan de leestafel.

Tegenover me kwam een oudere dame zitten. Een heel vlotte dame. Kort, zwart/grijs kapsel, gezellig slordig. Zwarte oogpootloodranden onder de ogen en een zwarte bril.

Ze was gevallen, liep met een stok en had haar arm in een mitella. En dan moest het infuus ook nog in de goede arm geprikt worden. Mevrouw was weduwe, had geen kinderen en logeerde nu tijdelijk in een verpleeghuis waar ze het echt niet naar haar zin had.

Haar broek hing op haar achterwerk, zo mager was ze geworden. Maar het lukte niet om nieuwe kleding te kopen want de chemo maakte haar moe en dan de beperkingen erbij...

‘Zit mijn pruik goed?’ vroeg ze, ‘want dat gaat zo onhandig met één arm.’

Goh, ik had niet gezien dat het een pruik was!

Maanden later kwam ik haar weer tegen op de dagbehandeling. Ik moest even goed kijken. Ze woonde weer thuis, was 15 kilo aangekomen. Zag er nog even hip uit.

Haar boodschappen bestelde ze online bij AH.

Tachtig jaar werd ze vorige week. Ze had genoten van een high tea met haar familie.

Tachtig jaar en nog lang niet klaar om de strijd op te geven.

De rechercheur

Als je de zaal van de dagbehandeling op komt staan er twee stoelen tegen de korte muur, vier bedden tegen het raam en aan het eind van het rijtje staat nog een stoel.

Vanaf de tweede stoel in het hoekje heb je een prima zicht op de gang, de zaal in en op het kantoor van de verpleegkundigen. In die stoel zit altijd een heel mooie vrouw, lang, nonchalant opgestoken haar, goed gekleed, opgewekt en lekker assertief. Ze maakt zich behoorlijk op om haar gezicht meer uitdrukking te geven nu de wenkbrauwen en wimpers langzaam verdwijnen.

‘Wat fijn dat je je haren nog wel hebt,’ zei iemand.

Ze moest hard lachen... ‘Dit is het grootste compliment dat je me kunt geven,’ zei ze.

Want het is ook echt een prui!

Gedurende de periode dat ze de chemokuren krijgt werkt ze gewoon door. Op haar bedtafeltje liggen stapels dossiers, een mobieltje, soms een laptop.

In de kuurvrije dagen gaat ze naar het politiebureau en werkt dan nog maar van 11 tot 16, zoals ze zelf zegt.

In de uren die ze nu meer thuis is dan anders geniet ze volop van de kleine dingen.

Een zwaan met jongen, een vogel die zijn nest bouwt, enzovoorts.

We hadden leuke gesprekken. Samen met haar man vierde ze ‘25 jaar liefde,’ omdat de afloop van deze ziekte gewoon erg onvoorspelbaar is.

Alleen als ‘haar stoel’ bezet is kijkt ze minder vrolijk want als rechercheur bij de politie wil ze beslist de stoel hebben van waaruit ze overzicht over alles kan houden.

De taart van Zoë

Op de voorkant van dit boekje staat een foto van een taart die Zoë voor me maakte. We hadden al regelmatig naar de taarten van Abel gekeken en Zoë zei: ‘Mam, ik wil ook een taart voor je maken maar ik wil niet op de televisie.’

Zoë ontwierp een taart op paint naar aanleiding van het boekje ‘*Chemo Kasper*’ en ik zocht iemand die workshops geeft.

Zoë ging met de tekening naar haar toe en maakte de mar-sepeinen taart.

Ons gezin staat erop, kankercellen in de gevangenis, *Chemo Kasper* en heel veel hartjes.

Het was eigenlijk zonde om hem op te eten. Maar zo lekker!